

І хотів би підбігти ти:
Та чи ж можна в снігу такому?
Так помалу мушиш іти,
Мов ступінь твій по золотому.

Обізвався на річці лід.
Сутеніють снігів пустині.
Що не ступиш — глибокий слід
Хтось наллє тобі синім-синім.

Обізвався льодок — замовк.
Ще тихіше, здається, стало.
Що ти, чорне, там: заєць, вовк?
Промайнуло, не відказало.

І хотів би підбігти ти,
Та чи ж можна в снігу такому?
О, як довго іще іти!
Як далеко іще додому!

ЛНВ ч. 12, 1925.
«Поезії» 1923—26

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Вірші, виключені автором з ранніх збірок.